

Снѣжинка.

Запрѣхвърчалъ е вѣнъ снѣгъ на едри, бѣли парцалчета.

Колю и Катя тичаха по двора и ловѣха въ ржцѣ бѣлитѣ снѣжинки.

— Виждашъ ли, Кольо, до гдѣ снѣжинкитѣ сж още въ въздуха изглеждатъ твърди като шекерчета и бѣли като пролѣтни цвѣтчета, а щомъ ги хванемъ въ ржцѣтъ си, веднага се изгубватъ и се прѣобрѣщатъ на вода!... дума Катя на братчето си.

— А защо ли е това тѣй, запитва очудениятъ Колю сестра си.

— Защото снѣжинкитѣ не сж нищо друго, а замръзнала вода, която се стоплюва въ ржцѣтъ ни. . . обяснява Катя.

— Тѣй ли?

— Дѣ, тѣй. Водата се е вдигнала въ въздуха въ видъ на пара, сжщо както парата на гозбата, когато ври на огъня, какъ повдига капака на тенжората. Въ въздуха се събира много пара. Тя замръзва и се прѣвръща на бѣлички, снѣжни кристалчета, които сега падатъ на земята... Тѣй Катя поучава братчето си.

Слѣдъ това тѣ си събиратъ по земята отъ натрупания снѣгъ и си правятъ хубави топчици.

Калинка-Малинка.